

Hãy Xứng Đáng với Sự Hy Sinh của Những Anh Hùng, Tử Sĩ

người lính già oregon

Thời gian gần đây, trước phong trào nở rộ thi nhau “đăng ký” xin phép trở về Việt Nam –múa hát cho lũ Vợ Người Việt Cộng xem– của một số người (không phải tất cả) mà cổ nhân đặt tên, không sai, là “xướng ca vô loài”, trong giới ca nhạc sĩ hải ngoại, gốc vượt biên tỵ nạn, trước đây đã chạy trốn VC trời chết, nổi tiếng có, các ké có, già có, trẻ có, đực có, cái có, Thượng có, Kinh có, sang có, sến có...., đủ cả, tôi thấy buồn nôn. Và buồn nản. Nhưng sẽ không bao giờ bỏ cuộc, dù phải chiến đấu đơn độc. Dù biết rằng đôi khi tiếng thở than của tôi hay lời giận dữ của những “đồng chí” kiên trì chống Cộng khắp nơi là tiếng kêu trong sa mạc.

Quả thực, riêng về điểm này, phải công nhận Nghị quyết 36 có kết quả, vì số ca sĩ hải ngoại háo danh, tham tiền, nếu không nói ngu ngốc, trên đã bị dụ dỗ, mua chuộc, đã bán linh hồn và thân xác cho quỷ, để tiếp tay với VC trong chính sách bịp bợm, một chiều “giao lưu văn hóa”, “hòa giải hòa hợp dân tộc”, cam tâm phần bội đồng hương tỵ nạn chống Cộng đã nuôi dưỡng bọn họ từ ngày mới định cư, lập nghiệp, đưa nào cũng xác xơ như cái mền rách. Thậm chí, bây giờ những buổi trình diễn của bọn này tại Sài Gòn, Hà Nội lại được đăng tải trên báo chí hải ngoại, vào Youtube, chuyển lên Mạng như một hình thức tán tụng, cổ vũ cho một việc làm phản trắc đối với chính nghĩa quốc gia, lý tưởng tự do.

Tuy nhiên, không có gì làm tôi thất vọng hơn là một tin, đọc trên một tờ báo địa phương sáng nay (và được kiểm chứng qua báo chí và hình ảnh quốc nội) về một võ sĩ Mỹ gốc Việt, vô địch, 42 tuổi, niềm tự hào của Cộng đồng hải ngoại, đã trở về Việt Nam để biểu diễn võ nghệ cho “khán giả hâm mộ” (danh từ này nghe quen quen, vì đã bị lạm dụng bởi những ca nhạc sĩ trở cờ để biện minh cho hành động trở về) và “tham gia diễn xuất trong một bộ phim hành động tại Sài Gòn”.

Tôi thất vọng bởi hai lý do:

- Tôi chưa hề gặp mặt võ sĩ này, nhưng quen biết gia đình bên ngoại của anh, và đã dự đám cưới của bố mẹ anh, cách đây 43 năm.
- Lên võ đài, anh luôn mặc quần thi đấu thêu hình cờ vàng ba sọc đỏ, có khi cầm quốc kỳ VNCH chạy vòng võ đài, khiến những người Việt quốc gia tỵ nạn và chống Cộng ca ngợi và thương yêu, và riêng tôi thấy vô cùng hãnh diện.

VC chắc không quên chuyện lá cờ vàng này, nhưng lờ đi, vì chúng rất cần sự cộng tác của những người như anh ta, cũng như của những tên trí thức, giáo sư, tiến sĩ, bác sĩ, học giả, học thật, học nhiều hóa đại, và cái đám xướng ca vô loài, vô sĩ, vô ơn nói trên. Dĩ nhiên, tại VN, bố bảo võ sĩ này cũng không dám mặc lại chiếc quần có thêu cờ VNCH, và lại anh đã lên tột đỉnh vinh quang tại Mỹ rồi, đâu cần khán giả và ủng hộ viên hải ngoại nữa.

Theo SGGP online, mục Saigon Thể Thao, bài của Nhật Anh, ngày Chúa Nhật 31/8/2014, đây là lần thứ 4 võ sĩ này trở về VN, có mặt tại Sài Gòn từ ngày 9 đến 16-8, và sẽ có hai buổi gặp mặt người “hâm mộ” (lại “hâm mộ”!) tại Crescent Mall, quận 7 vào chiều tối ngày 9 và 10-8. Trong 3 ngày từ 14 đến 16-8, “sẽ có những buổi biểu diễn, huấn luyện kỹ năng tự vệ cho các HLV và người hâm mộ tại CLB Saigon Sport Club (quận 7, TP.HCM)”. Anh còn tuyên bố: “Tôi về Việt Nam với mong muốn được tiếp thêm sức mạnh về mặt tinh thần từ quê hương [NLGO: coi như sự ủng hộ tinh thần và góp phần của đồng hương vào vinh quang của anh trước đây là vô nghĩa. Vô ơn?] trước khi bước vào trận đấu quan trọng sắp tới với đối thủ người Anh”.

Nổi thất vọng ê chề, và niềm đau cá nhân sâu kín khiến tôi không thể im lặng. Nhưng biết nói gì đây, sau khi đã nói nhiều rồi, mà bọn họ vẫn mặt chai mày đá? Tôi bèn mở xem lại phim truyện Saving Private Ryan, 1998, do Steven Spielberg đạo diễn và Robert Rodat viết lời. Để tìm một chút ủi an cho lòng và hy vọng một cách mong manh rằng biết đâu gió từ sa mạc một ngày sẽ nổi lên thổi tiếng thở than của tôi, và của nhiều đồng hương khác, lên mây trời, vượt biển khơi, qua đồng bằng và đô thị, thấm vào lòng người phản trắc.

Bài điểm phim này, tôi đã phổ biến tháng 5 năm ngoái, vào dịp lễ Memorial Day của Mỹ. Cho nên, nếu đọc rồi, xin người hãy đọc lại, hoặc nếu không thích, xin người cứ nhẹ nhàng bấm nút delete, và đừng nói gì, cho tôi tưởng rằng người vẫn... đồng ý với tôi. Mong thay!

Chuyện xảy ra trong đệ nhị thế chiến, tại Normandie, Pháp quốc, sau cuộc đổ bộ ngày 6/6/1944. Binh nhì Nhảy Dù James Ryan (Matt Damon) là con út trong gia đình bốn anh em ruột đều là quân nhân. Trong một ngày, người mẹ nhận được ba điện tín báo tin ba người con của bà đã tử trận cách nhau vài hôm, hai ở Pháp, một người bị quân Nhật bắn chết ở New Guinea. Bộ Quốc Phòng biết tin, đã ra lệnh cho đại úy John Miller (Tom Hanks) thuộc Tiểu đoàn 2 Dù dẫn một toán gồm sáu quân nhân và một thông dịch viên tiếng Pháp và Đức đi tìm cho bằng được James Ryan, được ghi là mất tích (MIA) trên nước Pháp, để gửi về Mỹ, trả cho bà mẹ. Cuộc tìm kiếm rất gian nan, nguy hiểm, vì không ai biết Ryan ở đâu và toán Miller đã phải vài lần đụng độ với quân Đức, và hai toán viên bị bắn sẽ chết.

Qua nhiều tình tiết gây căng, hồi hộp, kể cả việc tìm lầm một James Ryan khác, cuối cùng thì Miller cũng gặp được James Ryan thật đang giữ một cây cầu cùng với một tiểu đội Dù. Ryan rất đau buồn nghe tin ba người anh đã tử trận, nhưng từ chối trở về. Ngược nhìn những đồng đội của anh đang chống giữ cây cầu, anh nói:

- *"Vê? Không có nghĩa gì hết, không có nghĩa gì hết, thưa đại úy. Tại sao... tại sao tôi lại đáng được rời mặt trận? Tại sao không phải bất cứ ai trong đám người kia? Tất cả họ đều chiến đấu cũng gian khổ như tôi..."* (It doesn't make any sense. It doesn't make any sense, sir. Why...why do I deserve to go? Why not any of these guys? They all fought just as hard as me)".

Đại úy Miller hỏi lại:

- *"Đó có phải là điều họ sẽ phải nói với mẹ anh khi họ gửi đến cho bà một lá cờ Mỹ nữa, được xếp lại không?"* (Is that what they're supposed to tell your mother when they send her another folded American flag?) [NLGO chú thích: báo tin tử trận]".

Ryan đáp ngay:

- *"Xin đại úy hãy nói với mẹ tôi rằng khi đại úy gặp tôi, tôi đã ở đây và tôi ở đây với những người anh em duy nhất còn lại của tôi. Và rằng không có cách chỉ tôi bỏ họ mà đi. Tôi nghĩ bà sẽ hiểu điều đó. Không có cách chi tôi bỏ cây cầu này" (Tell her that when you found me, I was here and I was here with the only brothers that I have left. And that there was no way I was gonna desert them. I think she'll understand that. There's no way I'm leaving this bridge)"..*

Áp lực địch trên cây cầu càng lúc càng mạnh. Toán Miller sáp nhập chiến đấu cùng với toán Ryan, gây tổn thất nặng cho quân Đức, bảo vệ được cây cầu cho đến khi máy bay đồng minh tới giải cứu. Thêm một người nữa trong toán Miller gục ngã, tổng cộng ba trong số bảy người. Và chính Miller, cuối cùng, cũng bị địch bắn trọng thương. Trước khi chết, Miller thều thào nói với Ryan đang cúi sát mặt ông: "James... earn this. Earn it." (James... anh hãy xứng đáng với điều này [NLGO ghi chú: sự hy sinh của ông và đồng đội]. Hãy xứng đáng với nó).

Truyện phim kết thúc, có hậu: Nhiều năm trôi qua, giờ đây, James Ryan, trở thành một cựu chiến binh luống tuổi, cùng với gia đình, gồm đông đủ con cháu, một lần ghé viếng Nghĩa Trang Linh Mỹ tại Normandie, ở Colleville-sur-mer. Đứng trước mộ Miller, Ryan yêu cầu vợ mình hãy nói với ông và xác nhận rằng anh đã cố gắng hết sức để sống một cuộc đời tốt, để trở thành một người tốt, và như vậy, anh xứng đáng với sự hy sinh của Miller và những người khác, đúng như lời ông đã dặn dò anh trên cây cầu, trước khi vĩnh viễn rời bỏ cuộc chiến. Rồi Ryan đứng nghiêm, gơ tay chào mộ của đại úy Miller.

Những "Việt kiều" hải ngoại bây giờ, những đồng hương của tôi, những người đã có một thời là học sinh, là sinh viên đại học, là trí thức khoa bảng, là thương gia, là công tư chức, là văn sĩ, thi sĩ, nhà báo, là ca nhạc sĩ, là võ sĩ, là tài tử đóng phim... của quốc gia Miền Nam, và đã có một thời là thuyền nhân, là tỵ nạn, đã nhận biết bao ơn nghĩa từ những chiến binh, tử sĩ, thương phế binh VNCH, nay trở thành những Mỹ Giầy, Tây Giầy, Úc Giầy v.v..., công thành danh toại, hay chưa, tôi xin phép được lặp lời của đại úy Miller trong phim truyện: "Earn this... Earn it." Hãy xứng đáng với sự hy sinh cao cả, phi thường của những anh hùng tử sĩ VNCH đã bảo vệ quê hương Miền Nam từ đầu cuộc chiến cho đến giờ phút cuối. Cho dù quê hương hiện nay tức tưởi nằm trong tay giặc. Cho dù tất cả chúng ta chưa làm trọn lời thề với Mẹ Việt Nam yêu dấu, vì đã bại trận, qua lời than nảo nuốt của thi sĩ Hà Huyền Chi trong bài thơ xin lỗi chính mẹ mình:

*Mẹ ơi con mẹ đã già
Giữ quê quê mất, giữ nhà nhà tan...*

“Earn this...Earn it” không có nghĩa phải thực hiện những việc phi thường, đội đá vá trời, đem quân về diệt giặc thù chẳng hạn. Mà **chỉ cần không có thái độ trở cờ, bỏ cờ, không phản bội quê hương, chính nghĩa,** đồng hương hải ngoại đã nuôi dưỡng mình suốt bao nhiêu năm, và đồng bào khốn khổ trong nước đang khắc khoải chờ đợi bình minh và ngày giải phóng khỏi gông cùm của lũ VC vô nhân tính, vô tổ quốc, vô liêm sỉ. Chỉ cần không trở thành Việt Gian – ăn cơm quốc gia thờ ma Cộng sản, suốt đời hèn mạt, ngu muội. Như thế cũng đủ trở thành người tốt, xứng đáng với niềm tin yêu và sự hy sinh của biết bao anh hùng đã chết cho chúng ta được sống. Và gần gũi hơn, của những anh hùng còn sống, nhưng thân ma dại, tôi muốn nói những thương phế binh VNCH, đang vất vưởng kéo lê kiếp đời trong chế độ Cộng sản độc tài, tàn ác, lưu manh, kẻ thù muôn đời của Tự Do, Dân Chủ, Nhân Quyền.

Portland, 31/8/2014
NLGO